

SZEPTEMBERI KÖRKÉP

A bérház kútja fölött már szelek
szaladnak. Lenn a cellák mind kihűlnek.
Az asszonyok kis haldoklókat szülnek.
Az ágyakban haldoklók fekszenek.

A szók ma rozsdás kések, metszehek.
Mondatainkon lassú bánat ül meg.
A férfiakban könnyek hegedülnek,
s a nők most senkinek sem tetszenek.

Az utcákon az emberek lobognak;
esetlen zászlók, amelyek a tájnak
rongyosan integetnek. Felkopognak

tölgy lépteik, ha rájuk énekel
a szél. S húsukba súlyos évek vájnak,
amíg a gyárkapuba érnek el.

SPIRA GYÖRGY

MESTEREK

Tisztelet a kopott százezernek,
Az a néhány nagy nem érdekel.
Pedig hányat áldozott magából
Érettük a szürke százezer.
Mert világot gyújt, formál, az eszme
És egy fényre-villant gondolat
Perc alatt a semmiből teremthet
Országokat elsöprő hadat.
De előttem sosem ők lebegnek
Példaként: az időtlen dicsők,
Bár hajtom a fejemet én is
Könyveik és szobraik előtt.
Ám tudom: az eszme könyvbe írva
Embrio csak, mag, gubóba báb;
Gyors kezektől, apró műhelyekből
Nől meg lassan többnek a világ.
Mit kimond jót ez, vagy az a Mester,
Nélkületek csak ködként lebeg.
Ti gyűrjátok apránként valóvá
Tanítóim, mesteremberek.

DARÁZS ENDRE